

En Salme i Fasten.

(Af D. Jonasson.)

Min Sjæl, følg Jesus paa hans Gang
Den Vej, han gif hin Fredag lang;
Dg se hans Lidelse og Død
Da ser du alt, som du forbrød.

Men du ser og en Kjærlighed
Som ingen Ende har og ved,
Du ser, han ører sig for dig
Dg lader sig mishandle flig.

Du ser, hvordan han for dig stred:
I Haven spædte blodig Svæd,
Af Gud og Mennesker forladt
Dg af Guds Brede taget fat.

Du hører, hvad han raaber ud;
„Svi har du mig forladt, min Gud?“
Som som er Gud af Evighed,
O, se hvordan han for dig led.

Du hører og hans store Naab,
— I dette Ord er alt dit Haab —;
„Det er fuldbragt!“ Dg saa i Fred
Han bødte sit Hoved ned.

Sans Død din Seier være skal
Din Trost i Dødens mørke Dal.
Det Guddomsblod, som for dig raudt,
En evig Frelse for dig sandt.

Betragtning.

I Mandens nye og ikke i Bogstavens gamle Væsen.—Rom. 7, 6.

Da Paulus drog om og forkyndte Guds Ord, mødte han mangeslags Modstand; af, hvor mange Hindringer staar der ikke iveien for Guds Riges Udbredelse og for Guds Ords Udgang i Hjertene! Men den seigeste Modstand fandt Paulus hos de Røder, som hang saa fast i det gamle Testaments Bogstav, at de ikke kunde tilegne sig den frie Naades Evangelium. Gjennem Tiderne havde der fæstnet sig en bestemt Opfatning af Guds Lov og Guds Førelser med Folket i den gamle Bogs Tider; Lovlarde granskede de gamle Skrifter, Farisæerne søgte med den pinligste Nøagtighed og i alle Enkeltheder at gjennemføre Lovens Krav i Livet, og disse Folkets Førelser havde efterhaanden faaet hele Folket

i sin Magt, saa Jødefolket var bleven et Folk af Bogstavtrælle.

Vor Frelser lærrede jo ofte sammen med dem; f. Eks. i den forskjellige Opfatning af Sabbaten. For Jøderne var det mest om at gjøre i det Ordre at overholde de mange Sabbatsbud, selv om de ligefrem stødte an imod selve Manden i Budet. Midt i sin Føer efter at fuldkomme den Lov, hvis dybe Indhold og Hovedsag er Kjærlighed, kunde de støde an mod Kjærlighedens enkleste Krav. Saaledes ogsaa med deres Føer for Tempeltjenesten; af Hensynet til Templet kunde de forsjønne en trængende Føer eller Mor; og saaledes i det nendelige. Dette kalder Guds Ord at dyrke Gud efter Bogstavens gamle Væsen; det blir en ren indvortes Gudsdyrkelse, der hænger fast i ydre Former, og som mener, at Gud er tilfreds, naar man bare overholder Formerne, uden Hensyn til hvordan Hjertet er beskaffet; derinde kan gjerne hules de styggeste Synder, naar bare Formen bevares.

Kommer jeg Gud med Kravet paa Hjertets Fornyelse, paa et nyt Sind, en ny Mand, da oprøres saadanne Mennesker, at komme til mig med slegt, tænker de; jeg gjør dog sandelig saa meget, som jeg kan, og kanste mere til for at opfylde Guds Lov; saa heller til dem, som føler sig i Synden, og tal Guds Ord til dem! men lad mig være i Fred. Alting preller af mod et saadant Sind, som forskanser sig bagom den udvortes Lovopfyldelse.

Dg der findes meget af dette Bogstavens gamle Væsen ogsaa iblandt de kristne; der findes Mennesker, som er meget nøieregnende i de rent udvortes Ting; rør ikke, smag ikke, tag ikke derpaa! det er Ord, som ofte kan høres; og Mennesker, som fører disse Ord i Munden, er tidt saadanne, som slet ikke tager det saa nøie, naar det gjælder Kjærlighedens store Kongelov. Det er saa let og ligt til at jatte Kristendommen i Formerne, i Afhold kanste fra Ting, som let ikke har nogen fristende Magt over en, eller i af gjøre det, der ikke holder en noget større Besvær. Det er at gjøre Timmelveien bred. Det blir nok noget ganske andet, naar Hjertet skal fornyes. Det er inden-

fra Omvendelsens Arbejde maa sættes igang. Derinde i Sjælens Dyb maa der graves, forat Syndens Rødder, som stikker saa dybt i Menneskenaturen, kan rykkes op. Det er Guds Mands store Bænk at trænge ind i de inderste Hjertekamre og helige Livet fra Grunden af. Jesus maa saa komme derind og gribes med Hjertets levende, faste Tro; ved hans Lidelse og Død, ved hans Opstandelse og Mandsmeddelelse er der sat et nyt Mandens Liv ind i Verden, og det er den rette Gudsdyrkelse og den sande Kristendom, at lade dette nye Liv trænge ind i Sjælens Dyb.

Men lægger da Gud slet ikke Vægt paa de ydre Former? Jo, det gjør han nok, naar de blot er Udtryk for et indre Mandens Liv; Formerne kan være forskellige, og vi skal ikke dømmes Menneskene, om Livet fremtræder og arter sig noget anderledes hos dem end hos os. Vi kan derved let komme til at stude et begyndende GudsLiv i Hjertet. Dg det maa vi vogte os for. Gud ser til Hjertet, Sandhed i inderste Hjerte kræver han. Dg da blir ogsaa Formerne et sandt Udtryk for det indre Liv; Formerne fyldest med Mandens nye Liv, det gamle blir forbigangent, alt blir nyt. Derfor skal vi tjene Gud ikke i Bogstavens gamle Formvæsen, men i Mandens nye Liv, der staber sig de rette Former i Livets Udfoldelse til Guds Ære.

„Tror du dette?“

„Dette Ord af Herren er ofte kommet for mig,“ fortæller en troende Handelsmand, „og jeg ser paa det ikke bare som en prøvende Ord, men ogsaa som et trøstefuldt, forjættende Ord. Thi kan vi her svare med et sandt „Ja,“ selv om det kan være nok saa skrøbeligt, er det ikke, som alle Hindringer maa vige, og alle Gimmle aabner sig? Behøver vi da at staa rædde og forjagte længer?“

I fjerde Etage i mit Hus boede i flere Aar en liden Familie: Vedstemoder, Moder og Søn.

Faderen var allerede forlængst død, men Enten var en troende Kvinde, en der ikke bare læste Guds Ord flittig, men en, som tog det ind i sit Hjerte til daglig Omvendelse.

Men da kunde Gud ogsaa saa hjælpe hende, saa hun kunde leve et lykkeligt og velsignet Liv. Hun havde vel ikke stort af denne Verdens Herligheder, men hun saa daglig ind i Gudsrigets Herlighed og lærte mere og mere at trænge efter Guds Rige og hans Retfærdighed.

Arbejde maatte hun gjøre og det strengt nok. Men den, som sætter over sit Liv: „Ved og arbejde!“ bliver ikke af de jukkende, trælbundne Mennesker, der altid kluger og klager. Ivertom, en saadan bliver af de sterke, modige, glade Mennesker, der er sig selv og andre til Velsignelse.

Entens lille Søn, Walter, Moderns og Vedstemoderens Fiesten, trivedes godt i denne rene Luft, fyldt af Guds Fred. Han havde admerkede Evner, og da han blev saa stor, at han kunde gaa paa Latinskolen, fik han Frelslads. Dg da han viste en udpræget Lust til Matematik og Tegning, kom han ind paa den polytekniske Skole.

Her viste det sig, at han var kommen paa sin rette Skulde, thi han blev snart en af de dygtigste paa hele Skolen. Nær lagde han sig efter Bygningskunsten.

Han var som sagt en lyst Hoved, og da han var en god Kammerat, fik han ikke saa saa Omgangsvenner. Det gjorde naturligvis, at han kom i mere end en Fristelse, men han fornegtede ikke sit Livs Frelser og Gud og søgte bestandig tilbage til de to kjære, som bar ham stadig frem for Gud i sine Bønner.

Efter at have afslutteret Afgangseksamen med udmærket Karakter, fik han af en Kammerat Indbydelse til at tilbringe nogle Uger i dennes Hjem paa Landet. Dette var naturligvis et velkomment og herligt Tilbud, som han med Glæde tog imod, da han saa vel trængte Hvile og Styrkelse.

Vige for han skulde rejse, fik han Anmodning fra Skolens Direktør om at deltage i en Konkurrancetegning. Det gjaldt Bygningen af et større offentligt Bygverk. Den, hvis Tegning seirede her, vilde ogsaa saa Ledelsen af Bygverket.

Spørgsmålet var her blive den lykkelige? Thi, den, der seirede her, havde visst gjort sin Pligt.

Walter mente, at der ikke kunde være Tale om at konkurrere for ham, men han fik saa mange Opmuntringer, at han endelig forjagte.

„Na den, som seiede her!“ tænkte han, „da skulde Mor og Bedstemor faa det godt!“ Hvor han gjerne vilde forbedre deres Aar. End om det kunde ske nu?

Med sin vanle Iver kastede han sig over Arbeidet og undte sig knapt den allernødvendigste Hvile.

„Nu, Walter hvordan gaar det?“ kunde jeg spørge ham.

„No Tak, Onkel Hans, det gaar fremover!“ svarede han med lysende Lene.

Jeg var hans Fadder, og da jeg havde seet ham vokse op som Barn, faldte han mig altid „Onkel Hans.“ Om som jeg havde lagt med ham og i det hele taget mig af ham, saaledes var jeg ogsaa nu levende interesseret i hans Udfald, og jeg haabede, at han skulde blive den lykkelige.

Saa var det en Morgen, nogle Dage før Tegningen skulde indleveres, jeg traf Walter. Han saa daarlig ud.

„Nu Walter Far, hvordan gaar det? Fremover?“

„Nei, desværre,“ svarede han, „Nu staar jeg fast. Et Sted har jeg gjort en Feil, det stemmer ikke, og jeg kan ikke opdage Feilen.“

„Hvad siger du, Gut?“ sagde jeg forkræftet, „hvordan er dette umuligt? Du var jo næsten færdig?“

„Ja vist, det er netop det forfærdelige,“ raabte han fortvilet. „Havde det endda været ved Begyndelsen af Arbeidet! Men nu — alt det ugelange Stræv er forgjæves. Det er haabløst, ja haabløst!“

„Nei, nei, Gut, ikke forjagt,“ sagde jeg for dog at sige noget. „Prøv igjen, du maa da kunde finde Feilen.“

„Jeg kan ikke, Onkel Hans,“ sagde han og rystede bedrøvet paa Hovedet. „I hele Nat har jeg grublet og studeret paa det, forandret, tegnet og strøget ud, men til ingen Nytte. Na Mor! Jeg vilde saa nødig sige hende det! Hun har jo glædet sig saa! Og nu? — — —“

Jeg stod der raadløs. Hvad kunde jeg gjøre?

„Ja, ja,“ sagde jeg, „jamre og klage nytter lidet. Kom nu og følg med mig, saa tager vi os en liden Tur ud paa Landet. Det kan tvilke dig lidt op at komme ud i Guds delige Natur.“

Efter lidt Overtalelse fulgte han med. Og nu streifede vi omkring hele Formiddagen, men ikkint jeg opbød af min Kunst, fik jeg ham dog ikke ud af den triste, forjagte Stemning. Haabløst syntes ham alt, og det kunde ikke nytte at arbejde længer, mente han.

Saa vendte vi tilbage, og jeg fik ikke sagt ham andet, da han storm-

de op ad Trappen, end at han maatte tænke paa sin Helbred og ikke ødelægge sig ved Astarbejde.

Næste Dag stod jeg mere end en Gang ved Døren til hans Værelse for at finde ud, hvordan han havde det. Engang littede jeg ogsaa ind til ham, men trak mig straks tilbage, da jeg saa, at han havde det samme triste Ansigt som igaar.

Men sent om Aftenen kunde jeg ikke holde det ud længer. Jeg gik ind til ham og fandt ham liddende med Hovedet i Hænderne, trætteløs, oggivende alt Haab.

Jeg stod en Stund taus og saa paa hans Arbejde. Endelig fik jeg en god Tanke, og jeg ved ogsaa hvorfra den kom.

Taus tog jeg Bibelen og slog op den 127de Davids Salme: „Der som Herren ikke bygger Huset, arbejder de forgjæves, som bygger paa det — — det er forgjæves, at I staar aarle op, jætter eder silde ned, eder Møjsommeligheds Brød: det samme giver ham sin Ben isjone.“

Derpaa lagde jeg begge mine Hænder paa hans Skuldre — han vilde nemlig forkræftet fare op, da han hørte min Stemme — saa han dybt ind i de gode men nu saa bedrøvede Øine og sagde: „Tror du dette, Walter?“

Et Lieblit tang han, derpaa trilledet et Par store Taarer ned over de blege Kinder. Han greb min Haand og sagde: „Tak, Onkel Hans, Tak. Du har vist mig den rette Vej. Na, jeg havde over alt Arbejde glemt Bønnen.“

Den Nat fik han sove, og næste Dag bankede en paa min Dør, og indtraadte Walter med en straalende Ansigt. Nu havde han fundet Løsningen.

Et halvt Aar senere ledede min kjære Gut det store Byggearbejde. Jeg vilde overraske ham og rejste saa en Dag for at besøge ham. Jeg kom ind paa hans Arbeidsværelse, uden at han hørte mig og stod en Stund bag hans Stol og saa paa, at han tegnede. Men lige over hans Arbeidsbord hang et Bæggesprog i en vakker Ramme:

„Ein Ben giver han det isjone — Ps. 127, 2. Tror du dette?“

„Hjem, hjem, mit kjære hjem!“

Engang var et Skib ude paa en Hjemreise, som havde været haade lang og farefuld. Endelig nærmede det sig dog Land, og hver Mand ombord var da færdig til rent at stirre Næsen ud paa sig for om muligt at finne skjelne noget af Kysten forud, som endnu laa der indlyst i Morgentaaen. Omfjeder brød Solstrålerne frem gennem Skyhæng og lod Landet klart tilkyne; med et hørtes da fra de stirrende Sømand, et

eneste langt Glædesraab som første Siljen til Fjeldlandets kjendte Klipper og Skjer med de lune Hjem derinde mellem Fjordene og Fjeldene. Snart gled Skibet ind paa Havnen, og neppes fik de Ombordværende se inde paa Stranden sine Fædre og Modre, Sustruer og Børn, Slegt og Venner, før de begyndte at græde af Glæde og ganske glemte alt Arbejde for Lieblittets gribende Indtryk. Nu var de trende Mars Fræver over, nu var alle Farer og Savn overstaaede, nu var Havnen naaet, nu var alle Langsler stillede, nu var Haavet opfyldt, nu var Bønerne hørte — — nu var de hjemme, hjemme!

Ja, hjem, hvilket hjært Ord! Hvor smil lyder det ikke i Sømandens Øre. Naar Skibet ude fra den fjerne Havn jætter sinien hjemover, hvor stor bliver da ikke Glæden ombord, og hvor nære synes ikke da hjem og Venner med engang at være rykkede, selv om Tusinder af Mile ligge imellem.

Kjære Brodre! Den, der skriver disse Linjer, har mere end en Gang sølt denne Glæde. Sammen med mine Stammerater ombord glædede mit Hjerte sig mangen en Gang ved Tanken om det kjære hjem, hvorhen vi stenede. I Tanterne seilede vi forbi den og den Kyst de og de Fjellaarna, den og den Rhed og forestillede os den velkjendte Havn, hvori vi tilidst skulde løbe ind, og naar vi saa endelig havde faaet Fodsætte paa det elskede Fjeldlands Grund, med hvilken Fryd ilede vi ikke da for at omfavne vor ventende Fæder og Moder, som bød den elskede Søn velkommen hjem, og med hvilken Glæde hilfede vi ikke den kjære Sustru og de jublende Børn.

Dog, det er just ikke saa meget om det jordiste hjem og dets Sygge, med dets Ly for Storm, dets Svile for kommende nøjsulde Dage, at jeg nu vil tale med dig, kjære Broder! Jeg vil fæste din Opmærksomhed paa et andet hjem, mere elskeligt end det jordiste, et hjem, som varer evigt, og hvor du altid er velkommen, selv om du skulde være uden hjem paa Jorden. Jeg mener det salige hjem i Himmelen, hvor Fæderen saa gjerne vil forsamle ogsaa Havets vidtflakkende Sømand og lade den trætte Sømand for evigt nyde Fred, Glæde og Salighed, naar han blot vil lade den himmelske Styrmænd Jesus fætte ham paa ret Kurs, bort fra Sunden og hemmod det salige Maal, Fæderhjemmet deroppe, og det siger jeg dig, du, som læser dette, at for Jesu Skyld staar dette hjem med al dets uudsigelige Herlighed og Glæde aabent for dig; ogsaa du er indbudt til det Land, „hvor Gud har bor,“ for der i al Evighed at deltage i de Saliges Lovsange for „ham, som sidder paa Thronen, og Lammet.“

Kjære Broder! har du annammet denne Juddydelse? Har du begyndt Seiladsen did hen mod det salige hjem deroppe? Styrer du din Kurs gennem Verden, paa Land og paa Hav, efter det sikre Søfart over Veien til Himmelen, den hellige Bibel? Lader du den Hellig-Aand med Guds Ord nophørlig lede dine Tanker, Ord og Gjerninger henimod Himmelen, paa samme Maade som Kompasset i alle Storme og paa alle Vølger peger mod Nord? Eller har du endnu ikke lyttet til din himmelske Vens Stald? Har du endig ikke taget Høre for at gaa til dit himmelske hjemland? Driver du endnu uden Nor om paa Sunders, paa dine Dysters, aa denne Verdens stormende Hav? Farer du uden Søfart, uden Kompass omkring i Mørket, hvert Lieblit udsat for at synke ned i det forfærdelige Dyb, som kaldes „Fortabelse“?

Vilde du ikke falde den en Daare, som i Mattens Mulm gav sig ud paa det brusende Hav uden Søfart og Kompass, og vilde du ikke anfse den for at være en endnu større Daare, som, naar han først var ude paa Havet, da ikke vilde styre efter Kompasset, men efter eget Godtlykke? Vige-saa daarlig er du dog selv, Ven, hvis du vil forlætte dit Liv imod Evigheden uden at spørge om, hvor det bærer hen, uden at spørge efter Søfart over Veien til Himmelen, det er den hellige Bibel, og uden at aage paa Kompasset, det er den Hellig-Aands Formaninger i Ordet om altid at se op mod den himmelske Forsættjerne, den Herre Jesus Kristus.

Paa Reisen til Evigheden er vi nu, baade du og jeg! det er givet, og Jesus siger, at Veien did er enten „den trange, der fører til Livet, eller den brede, der fører til Fordømmelse.“ Paa en af disse Veie findes du i dette Lieblit, altsaa enten paa Veibort fra hjemmet eller paa Veinærmere imod det. Om du lever endnu i dine gamle Sunder, i Utugt, Eder og Druktenskab, ja, da er det sikkert, at du ikke er paa Veien til Himmelen; nei, for fulde Seil bærer det da fremover paa Veien til Helvede, langt bort fra hjemmet deroppe. Dyre bare Broder! Stands paa denne farlige Vej! Væg om Møret, medens det endnu er Tid. Du behøver ikke at gaa fortabt, du kan endnu frelses. Vend dig til Gud med dette oprigtige, om end fattige Synderhul: „Gud, vær mig arme Synder naadig!“ For Jesu Blods Skyld vil han høre jaadann din Bøn og give dig gennem sine Naademidler sin Hellig-Aand til at tro paa din Frelser, som er rede til at frelse alle dem, der gennem ham komme til Gud, efter hans eget Ord: „Den, der kommer til mig, vil jeg ingenlunde stode ud!“

Og er du kommen til Jesus, bor

han i dit Hjerte, da har du til alle Tider og Steder en fri og aaben Adgang til Hjemmet deroppe, og fra dette Hjem har Herren lovet, at han vil jende Betsignelse ogsaa over din jordiske Kaldsgjæring, hvor usjommelig og farlig den end maatte være. „Gudtrogtighed er nyttig til alle Ting og har Forjættelse baade for dette Liv og det tilkommende.“ Paa denne Maade har du Fred i Livet og et jaligt Haab i Døden.

Engang under en forfærdelig natlig Storm paa en farlig Skjst drev en Skudeiland og blev Brag. Midt under Skibbrudet sagde en af Mandstabet til en troende Kammerat:

„Jafob, vi faar nu ei mere se Dagen igjen før i Eviigheden!“

„Det er jeg ikke lei for,“ var det rolige Svar. „thi om vi omkomme, saa vil vi dog snart være i Himmelen, og der løfter der sig ikke flere verdige Bølger!“

Har du det samme Haab, den samme Wisshed? Du kan saa det! Intet er til Hindet! Dypiv Vandringen paa Syndens Beie og giv dit Hjerte til Jesus! Han vil tage imod det, saadan som det er. Han kan reise det; thi der staar skrevet: „Jesu Kristi, Guds Søns, Blod renses fra al Synd!“ Og derfor du giver ham dit Hjerte, da er Himlen din, den Himmel som engang skal blive deres Hjem, der har antaget Jesus som sin Frelser og her er bleve Guds Børn.

Selvde derimod, det er det Fængsel, hvor de, som forkaste Jesus og hans Naade, for evigt bundne og udstødte i det nederste Mørke. Nu har du Valget mellem Liv og Død. Liv — om du vælger Jesus og følger ham. Død — om du vælger Djævelen og vil leve i dine Synder; thi disse kan du ei saa Lov til at tage med dig ind i Himmelen. Gud, den Sellige, kan ikke fordrage Synd; men han vil frelse dig fra Synden, og derfor lagde Gud al vor Synd paa ham.“

Jesus døde paa Korset, den Retfærdige for det Uretfærdige, paa det at han formædelt sin Mand skulde kunne føre os arme Syndere frem til Gud. Nu er Alt rede. Gud er forsonet. Du kan komme, og du er velkommen. (Læs Luk. Ev. 15de Kap.) Om du end havde aldrig saa mange Synder, havde aldrig saa længe sølet dig i Synd, naar du vil overgive disse, da er du velkommen alligevel (Læs Esaias 1, 18.)

Hvis læste du: „Den, der kommer til mig, vil jeg ikke støde ud.“ Deren siger frendsel: „Jeg har elsket dig med en evig Kjærlighed, derfor har jeg draget dig med Wissheds hed.“ (Jer. 31, 3). Jesu Hjerte er rindt og faldt af Barmhjertighed. Han græd over Jerusalem, fordi det forkastede hans Kjærlighed, der var saa stor, at han hengav sit Liv i Døden og bar alles Synder og bad for

Overtroderne, hans egne Mordere. Vil du ogsaa du støde fra dig din Frelser, som nu saa venligt indbyder dig til sig? Vil du, ja kan du længere med din Synd træde Jesu Blod under dine Fødder?

Den ærlige Gut.

I et Bæveri arbejdede en irsk Gut. Engang skulde der sendes affet et Stofke Lærred, som var for kort; men Dpynsmanden var af den Mening, at det kunde snart afhjælpes, om man strakte det lidt. Han rullede derfor Stoffet op; holdt det fast i den ene Ende og gav Guttten den anden og sagde:

„Træk dngtig, Adam, træk!“

„Det kan jeg ikke, Dpynsmand!“

„Svovfor ikke?“

„Fordi det er Synd,“ svarede Adam og vægrede sig for at trække.

Dpynsmanden iendte ham derpaa paa orten og jogde til ham, at han ikke kunde bruges paa Fabrikten. Men Gud velignede Guttens Trofak og lod ham blive til en stor og berømt og from Mand, den lærde geistlige Dr. Adam Clarke.

Saadanne hører Guds Rige til.

En liden jødisk Gut besøgte en Missions-Søndagsstole i New York. Hans Moder var glad ved de to Timers Svile, som hun derved fik for sin Uro og Bekymring. Han blev stert grebet af Fortællingen om Jesus Kristus; den var saa underfuld og ny for ham. Og han blev aldrig træt af at se paa Billeder af ham, som søger det, der er fortabt. De bibelske Billeder var af stor Værd for ham, og da man sagde, at han kunde vælge sig et af dem, kjendte hans Fryd ingen Grænse.

„L, jeg vil tage Hyrden. Jeg undres paa, om han ved, jeg er hans Lam?“ Og de store, glinsende Dine fuldtes med Taarer.

Den frygtede Difterit var i Arbejdsboligen, hvor han boede. Hans Moder vidste ikke, hvordan hun skulde pleie ham. Det hjære Billede spigrede hun op ved hans Seng, hvor han stiede kunde se paa det.

„Mama, jeg skal dø og gaa til Israels Hyrde; vil du ikke lægge Billedet i kisten, naar man bærer mig ud?“

En Kat tog den gode Hyrde dette lille Lam til sin Barm, og alle Jafob havde faaet Svile.

GEO. M. MITCHELL,
Attorney at Law
Notary Public
Wills and Probate Matters
receive careful attention
Stanwood, Wash.

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305½ Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS
No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.
Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og staar Emigranterne bi med Raad og Daad.

Lien's Pharmacy

Skandinaviske Apotek.

Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøiagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave.

DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg
Specialist i Børnesygdomme.
Kontor 311-312-313 Sunset Block
BELLINGHAM, WASH.
Office Phones: Main 322; A 512
Res. Phones: Main 321; A 570

Dr. E. J. Tornøe; Practice limited

to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses filed. Red Front Bldg., Bellingham, Wash.

J.T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER

Latest and up to date work
STANWOOD Wash.

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming
J. W. Kall, Propr.

Hulstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD WASH.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant

HARDWARE AND FURNITURE

Phone Line 1607 Custer, Wash.

DRS. J. W. & H. D. RAWLINGS

Tandlæger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195

Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash

Dplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klasses Linier

WISSELL & EKBERG

1308 Pacific Avenue
Tacoma — | Wash.

Skandinaviske

Begravelsesbureau

Telefon Main 7745 Home A 4745

LYNN & HAUGEN

945 Tacoma Ave.

Student - Supplies of all Kinds

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder

Portraetter og Landkabs malerier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste Anbefalinger faaes. Skriv efter Katalog t. Arne Berger, Artist.
544 Wash. Str., - Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL

Klæbeshandlere

Er det norske Hovedkvarter i Everett

1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons

Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers

PHONES - - Office Main 166

Residence - { Red 3681

{ Main 2812

Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co

308 THIRD STREET,

MILWAUKEE, WISCONSIN

Skriv efter vor Katalog af Alterbilleder Nord, Kystlæger, Altendilber, Døbefanter, Sagnbilleder, Altere, Brækkelstejner og Kirkefæstole. Skriv til os.

C. C. MELLINGER

Begravelses-Direktør

Skandinaviske og Tykt Tæes
Phones Main 151. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,

Kristeligt Ugeblad udgivet af Presbyterien for Pacific Distrikt af den Norske Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.”

Alt vedrørende Redaktionen indsendes til N. D. Bjørke, 1818 Donovan Ave., South Vellingham, Wash.

Alle Nyheder, Befjendtgjærelser og Notiser indsendes til „Pac. Herald“ News, Puget Sound Posten, Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forretning besjerges af Past. S. W. Tjernagel. Breve adresserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

For Maret\$.75
For Maret til Canada..... 1.00
For Maret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Det rette Samfundssind.

Redaktionsaende Artikel: „Det rette Samfundssind“ stod i vort Samfundets Organ, Kirketidende for 16 December, 1908. Vi optrykker den nu i Pacific Herald, fordi vi ikke mindst her i dette vort Missionsdistrikt kan være fristet til at glemme Samfundssindet.

Naar har Synodalberetningen fundet Vej til alle Hjem i dette Kald. Det er første Gang at saa er skeet. Svært har der været forsøgt at saa alle til at kjæbe den, men det har kun delvis lykkets. Saa blev Kvindeforeningen i hver Menighed anmodet om at kjæbe den og sørge for, at alle Menighedsstemmer fik en.

Jeg tror nu bestemt, at disse Penge blev paa denne Maade vel anvendte. Indholdet er jo som ellers altid godt. Det giver den opmærksomme Læser en grei Vejledning i Maaden Samfundet arbejder paa, og giver tillige en Retledning i alt som angaar det kirkelige Arbejde. Det trænges ikke mindst dette, at søge Samfundstanken vakt, saa at alle søler de er med. Alle saar da en Følgesel af, at de har Ansvar, Forpligtelser. Uden denne Samfunds- og Enhedsstanke i alt Arbejde som angaar det kirkelige, bliver det meget vanskeligt, ja næsten umuligt at saa udført noget nævneværdigt stort Arbejde. Hvad den enkelte Menighed ikke magter, f. eks. bygge Varmhjertighedsanstalter, høiere Skoler, uddanne og udsende Missionærer, det kan og magter flere Menigheder at gjøre i Fællesskab. Dette er det vi kalder Samfundet. Det er derfor en stor Misforstaaelse, naar der kan endog

lades haant om dette, at man nævner Samfundet. Hvor skulde den enkelte Menighed hen efter Prester og Skolelærere, om ikke Samfundet, d. v. s. alle Menigheder sammen, her stod samlede om Arbejdet?

Paa dette Felt har Synodalberetningen en stor Mission. Den skal fortælle de Enkelte inden Samfundet, hvorledes alt gaar til. Den som nu læser Synodalberetningen, vil finde meget til Belærelse. Endog disse tørre Tabeller taler et Sprog saa tydeligt, at det er ikke til at tage fejl af. Disse Tabeller og Lister vil række den enkeltes Samvittighed og Hjertelid. Her kan den enkelte saa se sig selv igjen, om han eller hun har været med i at yde til det Arbejde som gjøres inden Kirken, eller om man er blandt dem som enten lidet eller slet intet har gjort. En Mand sagde til mig forrige Aar om Synodalberetningen: „Jeg og min Hustru satte os til at læse i den igaar Eftermiddag (Søndag). Jeg blev forbauset.“ sagde han, „naar jeg saa, hvilke Summer der var komne ind fra de enkelte Kald. Jeg saa ogsaa, hvor meget der var kommet ind fra dit Kald.“ Alt dette var nyt for denne Familie. Men ligesom nu denne Mand glædede sig over den Offervillighed som han lærte at kjende netop gennem Synodalberetningen, saaledes vil det ogsaa blive Tilfældet med andre.

Der er ikke Mangel paa Midler iblandt vort Folk, heller ikke er der i det hele taget Mangel paa Vilje til at yde; men at der tales og skrives om disse Ting til Oplysning og Retledning, det har Menighedsfolket ret til at vente og forlange. Derfor gjælder det her igjen ikke at blive træet. Man skal ikke glemme, at der stadig kommer en ny Slegt til, som skal undervises ogsaa i Arbejdsmaaden, og hvad de skal arbejde for, og hvorfor de skal arbejde i Guds Menighed. Naar man kaster sit Blik udover Forsamlingen i Kirken, Søndag efter Søndag, saa ser det ud, som om det er de samme Tilhørere som man havde ved den første Gudstjeneste. Men naar der sees efter i Kirkebøgerne, er der saa mange borte, som nu er gaaede ind i Evigheden, saa Tilhørerne nu for en stor Del er en yngre Slegt. Og disse er det igjen som trænger og skal have den samme Undervisning som hine fik. Her gaar det ofte sli, at Presten, hvis han har været en længere Tid paa et Sted, tænker: „Ja, dette og dette har jeg sagt, dette har jeg oplyst om før.“ og saa lader han det ganske gaa sli. De ældre inden Menigheden har vel hørt det, men dem skader det ikke, at de saar høre det engang og engang til. Men de yngre, de som er komne ind i Menighedsarbejdet senere, ogsaa disse har Ret til at saa høre det samme.

Det bliver derfor for Presten det samme gamle Arbejde opigjen, men som dog derfor ogsaa altid forbliver nyt. Det er dog herligt at saa være Vidnet, at de yngre, Børnene, betragter den samme gamle kjære Kirkevei som Forældrene.

Hvad vil det angaaar som berettes om de enkelte Kald, hvad der har været ydet, og hvor meget der staar igjen, f. eks. til Lærerskole- og Synodestasjonen, saa tror jeg neppe, dette vil gavne Sagen. Her tror jeg man er inde paa en gal Retning. Lad det være navnt: Gabeftolken. Det virker ikke heldigt. Naar der kommer ind hvad der med Rimelighed ventes fra et Kald, Hovedsummen, saa faar her, om der nu mangler lidt i den ene eller anden Klasse, den ene Gaand vafte den anden. Der kunde fra dette Kald meget let været inde alt f. eks. til de to ovennævnte Klasser, og naar der nu alligevel ikke er det, men der er mere end man ventede til andre Ting, saa burde dette være nok. Man kunde ogsaa forenkle dette med Navnet „Lærerskole- og Synodestasjon.“ og kalde det „Samfundstasjonen.“ Men der er noget uheldigt og saa i dette. Det kunde snart blive til det, at naar der kommer ind nok til „Samfundstasjonen.“ saa er det ikke saa farligt med de andre Gjøremaal.

I denne Forbindelse kan ogsaa nævnes noget uheldigt, som ofte kommer frem paa Synodemøder, naar Talen er om vore høiere Skoler. Det har bedrøvet mig at høre den ofte ensidige Fremholden af: „Ja, disse er jo Samfundets Skoler, Luther-Seminar, Luther-College og Luth. Normal School.“ Sandt nok, og vi er allesammen glade i disse Skoler. Men gif det ikke an ogsaa at kalde de andre Skoler Samfundets, f. Eks. alle vore Akademier? Det vilde ikke seet sli ud inden Samfundet idag, om ikke Akademierne havde gjort et sligt Arbejde som de ved Guds Naade har gjort og fremdeles gjør. Det er Samfundstanken som her atter maa frem, Enhedsstanke, og ikke de enkelte Grene eller Gjøremaal paa de andres Bekostning. Lad os derfor kalde alle Skoler Samfundets Skoler. Her kunde vel dette anvendes, at naar et Lem lider, lider de alle med, og naar et Lem glæder sig, glæder de andre Lemmer sig med.

Hvad der nu har været sagt om Synodalberetningen, være ogsaa sagt om vore kirkelige Blade, og da især om Kirketidende. Den bør findes i alle Hjem inden hver Menighed i hele Samfundet. Ogsaa her maa Presten sammen med Menigheden arbejde uden at trættes. Kirketidende er et godt Speil. Der kommer det frem endnu mere tydelig end i Synodalberetningen ogsaa, om alle er med i Arbejdet for at bygge Guds Kirke. Thi der nævnes, om saa ønskes, Per-

sonen ved Navn. Den som da har om andet aldrig ser sit Navn der, eller ogsaa ser det meget sjelden, og hvis det endelig forekommer en enkelt eller ogsaa flere Gange, da kan i Følge med, de mindst mulige Bidrag, naar han eller hun ved, de har bedre Maad, — en saadan har god Grund til at rette det Spørgsmaal til sig selv, hvad Marjagen dertil kan være. Hvad vil det fra en saadan kunne svares Gud, naar Asanikabsdagen kommer? Da nytter det ikke at komme med denne eller hin Undskyldning; thi den alvidende Gud ved og kjender alt. Og Gud har givet saa herlige og rige Forjættelser netop i dette Stykke, at det som gives til hans Vre, til Kirkens Bæft og fremme, aldrig skal blive glemt af ham, eller endog gaa hen ubelønnet.

Om man nu ikke altid ser sit Navn paa Tryk ved Siden af det man yder, er jo mindre vigtigt. Der hvor en samler ind til et vist Gjøremaal, kan det godt gaa an, at blot Hovedsummen anføres, uden at der behøves navnt hver enkelt som har givet. Mange vil ogsaa vægre sig ved at se sit Navn Side om Side med en 25 eller 50 Cents. Derfor er det nok at nævne: Indsamlet ved N. N., s. f. v. Her er ikke Mening en at forsøge paa Bidrag; thi disse kan, naar der er nok af dem, blive til store Summer. Men hvad der her peges paa, er dette, at alle kan saa Lov til at være med og blive oplærte til at yde. Hvad det ogsaa her gjælder om, er Planmæssigt Arbejde, saa at ogsaa enhver Ung har Anledning til Deltagelse. Den Maade hvorpaa der nu er Anledning til at samle ind for vore Barnehjem, er meget god. Dette at flere opvæks inden hver Menighed til at indsamle, giver Part i Arbejdet og bliver til gjensidig Glæde saavel for den som samler ind, som for den der giver. Jeg har ikke hørt, at nogen af disse som samler til vore Barnehjem, har faaet Afslag af nogen. Et Vink til alle om at følge denne anviste Plan, saa skal det ikke behøves, at der fra Bestyreren for vore Barnehjem lyder forgyvedes Ord om Hjælp. Nei, tværtimod vil det da fra Tid til anden, om denne anviste Plan følges, heller komme til at lyde: „Vi har nu nok for en Tid, send ikke mere.“ Dette stode inden Kirken i Israel, og det samme vilde ske her. Derfor der blev ydet rigelig til Herrens Gjerning, vilde han væssigne den enkelte saa rigelig, at det skulde blive nødvendigt at forstørre sine Husrum for at kunne tage imod alle Herrens Gaver. Naadelsen her og den evige Salighed hisset er Guds Forjættelse. Glæde i Arbejdet for Tid og Evighed. Al Herrens Gjerning er Udsæd for Tid og Evighed. Herren hjælpe til hver og Trofald!

Bort Arbeidsfelt.

Bellingham.

Anna Olsdatter Garnefs afgik, som vi forvist tror, evd en salig Død den 19de Feb. 1909 i Bellingham, Washington efter et længere Sygteleie. Af døde var født den 8de Januar, 1852 paa Kirke Brudvik, da Hans Prestegjeld, og Forældrene Ole Erikson og Brita Olsdatter Brudvik, Bergens Stift, Norge. Hun reiste til Amerika i Aaret 1867 og kom til Spring Prairie, Wisconsin i Juni samme Aar. Herfra reiste hun vestover til det Sted, som nu hedder Bode, Ioda. I Algona, Iowa, blev hun den 15de Mai 1873 gift med Ole N. Garnefs fra Albert Lea, Minn. Pastor Johan Moses udjorte Nielsen. Han var paa den Tid paa en Missionsreise gjennem nordre og vestre Iowa. I Albert Lea boede Familien i 18 Aar. Herfra reiste de til Washington, hvor de ankom til det Sted, som nu udgjør Byen Bellingham, den 22de Mars 1891. De boede i 5 Aar ved Silver Beach, som nu udgjør en Del af Bellingham. I Bellingham har de været bojet siden. Mrs. Garnefs fik et alvorlig Slag Tilfælde for over fire Aar siden. Hun havde lidt haardt af Reumatisme og Neuralgia før. Doktoren troede, at hun ikke vilde overstaaet det første Slag. Men hun kom sig igjen. Senere rammedes hun igjen af et Slag. Hun blev daarligere. Men fik dog beholde sine Håndsevner lige til det sidste. Hun havde omhyggelig og kjærlig Pleie. Hendes Familie stod altid om hende med friskelig Æmhed og Omtanke. De gjorde altid alt de kunde for hende baade i legemlig som aandelig Henseende.

Pastor O. J. Ordal var flere Gange hos hende under hendes lange Sygdom. Ved Nadverbordet som ved Guds Ords Betragtning viste af døde sig som en vdmog, from Kristen. Hun var altid taalmodig og stiktede sig med Nidmyghed stille i Guds Naand. Hun udtalte sin Længsel efter at faa fare herfra og være med Kristnes. Nær blev denne Længsel stærk hos hende, da hendes lille Datterdatter, Anna Serina Aniksdal, i forrige Maaned døde. Det syntes at svække hendes Kræfter meget og hurtig svandt hendes sidste Livskraft. Hun led meget under sin Sygdom, men med Paulus kunde hun i Troen sige: Den nærbærende Lids Lidelse er ikke at agte mod den Herlighed, som skal aabenbares paa os.

Hun blev stedt til Hvile Torsdag Eftermiddag den 21de Feb. paa Bay View Cemetery under almindelig og stor Deltagelse. Sørgegudstjenesten holdtes i Hjemmet 1334 King St.

Pastor O. J. Ordal forrettede. Af Hensyn til de mange Amerikanerne holdtes Sørgegudstjenesten i det engelske Sprog. I Tilføjning til 2 Kor. 1, 2 og 3 fremholdt han den sande Trøst, dens Kilde og hvem den bliver til Del.

Afdøde efterlader sig foruden sin Egtefælle Ole N. Garnefs, en ugift Søn bojet i Portland, Oregon, to Døtre, Wijs Kari O. Garnefs og Bertha (som er gift med Mr. O. M. Aniksdal), en Søster, Mrs. O. N. Tangeland, bojet her i Byen, en anden Søster, Agata Dale og to Halvsøstre, Kari Brudvik og Bertha O. Garnefs, disse tre sidste bojet i Norge.

Fred med hendes Støv, velsignet være hendes Minde!

Andre Blade bedes optage.

Stanwood.

Olverums Kirkebog udviser, at Gunder Otterjen Storbaek er født 29de April 1864 af Forældrene Selvejer Otter Jørgensen Storbaek og Hustru Kirsti Gundersdatter og død 25de September samme Aar, samt konfirmeret 19 Okt. 1879 med Vidnesbyrd om meget god Kristendomsindsigt og meget god Opførsel. Om hans senere Vandel er mig intet ufordelagtigt bekendt.

Olverums Sogneprestembede 8de Mars 1882.

Michael Wlegen;

Perf. Kapel.

Trefoldigheds Menigheds Kirkebog udviser at Gunder Otterjen døde den 18 Feb. 1909 og blev jordfæstet den 20de. Om hans Vandel i de cirka 18 Aar han har tilhørt Menigheden er mig intet ufordelagtigt bekendt.

Stanwood Prestegaard. 22de Februar, 1909.

H. M. Tiernagel.

Sogneprest.

Gunder Otterjen døde glad i Troen paa sin Frelser, derfor ved vi at han har faaet følgende Attest af sin Gjenløser: „Vel du gode og tro Diener du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget, gaf ind til din Herres Glæde.“

Tacoma.

Mrs. Anna Hall, Medlem af Vor Frelseres Menighed, har i den senere Tid været paa Sygelisten. Hun maatte tilslut underkaste sig en vanskelig Operation. Denne udførtes for noget over en Uge siden af den ærbørdige gamle Dr. E. W. Brown. Alt gik vel. Mrs. Hall ligger fremdeles paa St. Josephs Hospital under god Forpleining. Hendes mange Venner er flittige til at besøge hende. Hun har ogsaa den store Glæde at have fem af sine Børn om sig. Fire bor her og den femte kom for nogle Dage siden fra Arizona for at se til Mor. Forhaabentlig vil den

ingge snart være paa Venene igjen.

Hr. Chr. Alavencs, ogsaa et agtet Medlem af Vor Frelseres Menighed, er fortiden paa Grund af Svagthed tvungen til at holde sig hjemme i Stilhed. Han er saa vidt stærk nok til at kunne sidde oppe i en stor mangelig Lænestol — Geburtsdagsgave fra „Mor. — Vi ønsker Hr. Alavencs god Bedring.

Kvindeforeningen mødte sidste Torsdag i Prestefolkens Hjem. Mrs. Nicholson og Mrs. Preus var Vertinder. Over 90 Medlemmer og Gæster, foruden en nok saa anseelig Flok Børn, var tilstede. Næste Møde holdes den 11te Mars hos Mrs. A. B. Horn, 1105 So. 3 St. Mrs. Horn venter lige saa mange, og de er velkomne.

Kvindeforeningen paa Dittiden møder Torsdag i denne Uge i Kapellet paa East 3 og Wright Ave. Mrs. J. Holow er Vertinde. Alle er velkomne.

I St. blir i disse Dage belagt med Asfalt Pavement. Dette kommer til at koste omkring \$300 for vor Menigheds Vedkommende. Vi indbyder alle som kan til at komme og være med og betale dette Søndag den 14de ds.

Kvindeforeningen lovede nemlig \$1,000 til Menighedens Skjæld. Pige-föreningen har lovet \$200 og „Tacoma Private School“ \$100 til samme Bemed.

I Synkammeret.

„Paa min sidste Feriereise,“ fortæller en Præst, „besøgte jeg min Fødeby. Jeg havde ikke seet den paa mange Aar, og skjønt jeg ikke kjendte mange der nu, haabede jeg dog at træffe min gamle Skolekammerat Gustav Fiedler, som jeg havde hørt nu var bleven en af Byens mest formaaende Mand.

Jeg havde hørt, han skulde være rig, men rig ikke bare paa Penge, men ogsaa paa fromt Sindelag og friiten Kjærlighed. De fattige i Byen og rundt om skulde derfor i ham have en utrættelig Velgjører og hans Holf vel en streng, men retfærdig og kjærlig Principal.

Saa gif jeg op til ham en Formiddag og lod mig melde.

„Vær saa god!“ sagde han, da jeg stod paa Dørtrækkelen, „vær saa god“

— Men da han saa lidt nærmere paa mig, raabte han: — „Men — ser jeg ret? Er det Dem? Er det dig, Johannes?“ og rakte mig begge sine Hænder, som jeg rystede hjertelig.

Efterat de første „hvorfra,“ „hvorledes“ var bevaret, sagde han: „Du bliver altsaa her hos os idag. Min Hustru vil blive meget glad. Og da

du først reiser imorgen, bor du hos os inat. Vi skal hente dine Sager paa Hotellet.“ Derpaa forlod han mig for et Niblik.

Imidlertid saa jeg mig om i hans Kontor, og jeg mærkede snart, at her boede en Kristen. Paa første Plads i Boghylden, hvor der stod flere handelsvidenskabelige Bøger, stod en Bibel, som gav tydelige Tegn paa, at den var brugt flittig. Over Skrivebordet hang et vakkert Billede af Frelseren, bærende et Jaar i sine Arme. Lige under Billedet hang i forgyldt Ramme et lidet gulnet Papir, hvorpaa der var trykt noget; men jeg kunde ikke læse Ordene. Papiret var klæbet paa Karton, og derpaa var der tegnet et Kors, og under stod følgende: „Vi har en Herre, Herren, som redder ogsaa fra Døden.“

Da Fiedler kom igjen, spurgte jeg ham, hvad dette gamle Papir og Ordene derunder skulde betyde.

„Det kan jeg ikke sige dig nu,“ svarede han, idet han rødmede let, „kanste senere; det er ikke saa kort en Historie. Men kom nu, du er vel baade julten og tørst.“

Dagen gif behagelig; Fiedler og hans Hustru var Elskværdigheden selv; vi baade kjørte og spadserede.

„Men saa var det Historien om det gamle Papir,“ sagde jeg, da vi var alene om Aftenen.

„Har jeg virkelig lovet at fortælle dig den? Nu ja, lagde han alvorlig til, „siden du er Præst, har du vel hørt saa mangt et Skriftemaal, saa jeg nok kan fortælle dig det.“

Han begyndte:

„Du ved, mine Forældre døde, da jeg var ganske liden, og at jeg var hos Onkel, til jeg blev myndig. Han var en streng Mand, og jeg syntes ofte, han var urimelig; men nu skjønner jeg, hvor godt han mente det. Tante var derimod saa mild og søielig. Efter min Konfirmation kom jeg til Firmaet Hilfer i Sønnen, thi jeg skulde være Kjøbmand. Det vilde Far, og det samme syntes Onkel. De første Aar gif rasht og godt, og jeg fik endog Forvaltningen af en liden Ekstrafasje for en af Fabrikkerne. Men nu begyndte ogsaa et flot Liv med baade Drik og Spil. I Begyndelsen holdt jeg mig rigtignok borte fra Spil, men det varede ikke længe, før jeg blev med. Og nu spillede jeg baade ofte og høit, og da jeg oftere vandt end tabte, fik jeg saa meget mere Penge at leve flot for. Men snart skulde dette Liv faa en anden Vending.

En Aften havde jeg tabt meget; jeg haabede paa mit gamle Held og spillede videre. Men jeg tabte stadig, og tilslut skulde jeg en ung Kournant en stor Sum, mange hundrede Kroner. Da jeg vaagnede den følgende Morgen, var jeg rent fortum-

let. Det brændte mig i Hjerte og Samvittighed: Hvorfra tager du alle disse Penge? „Det er jo en Gresgjæld," havde Journalisten sagt, og den maatte betales inden 24 Timer. Jeg havde en dunkel Forestelse af, at det inderst var en Skjældselsgjæld end Gresgjæld.

Dagen gik, og stadig led Spørgsmaalet: „Hvorfra skal jeg faa Pengene?" Saa for en Tante gennem mig: „Men du har jo Kassen; du kan jo laane for nogle Dage eller saa. Kommer Tid, kommer Naad." Jeg søgte rigtig nok, hvorledes Stanrødmænd steg mig op i Nuligtet ved Tanken paa at redde min „Gre" ved en Skurkestreg, men jeg søgte at berolige min Samvittighed med: „Det er da bare et Laan."

Som tænkt, saa gjort; jeg tog af Kassen og betalte samme Aften min „Gresgjæld." Men nu var det ogsaa forbi med min No og Fred. Hver Gang jeg talte med Chefen, syntes jeg, han vilde gennemforfiske mig, og hver Gang Døren til mit Kontor gik op, for jeg sammen; jeg var bange for Kasserrevision, endda jeg vidste, jeg havde 14 Dage igjen dertil.

Da — det var den 28, altsaa 3 Dage før jeg kunde have min Gage og have Haab om at faa tilbagebetalt til Kassen, fik jeg følgende Bæst: „Chefen lader Dem sige, at De sender ham deres Kasse med Tilbehør, og at De indfinder Dem selv Kl. 2."

Som et Lyn traf Ordene mig. Jeg stammede noget til Svar og gav Uddet Kassen. Men nu maatte jeg ud; jeg havde heller ikke Straff til at gaa hjem og spise Middag hos Onkel.

„Du er forloren, du bliver jaget som en Ræv, dømt, sat i Hængsel," raabte det i mig. Jeg vilde sige, men hvorhen. Og uden Penge? Men hvad skulde jeg gjøre? Jeg satte mig ned paa en Bænk i Parken for at overlægge. Mange Planer krydsede min Hjerne; men der var ingen Udvei. Sin Journalist havde rosende omtalt en Officer, som havde studt sig, fordi han ikke kunde betale sin „Gresgjæld," skulde jeg gjøre ligedan? Det syntes mig at være den eneste Udvei, og Tanken skræmte mig ikke. Tværtom indmalte jeg mig, hvorledes man ved min Død vilde beklage det unge Menneske, der havde „sonet" sit „Kælltrin" med sit Liv. Al, hvor er ikke Sunden forfærdelig! Tale om at sone en Brøde med en ny! Jeg skundte mig hjem for at huldfore mit Forfækt. Da jeg havde faaet Revolveren frem, hørte jeg Strid paa Gangen og Tantes Stemme: „Gustav, er du der?" Da hun intet Svar fik, gik hun. Men for ikke at gjøre Støi havde jeg med begge Hænder grebet om Bøgholden, hvor der laa nogle Udskrifter og Papirer. Da Tante snerede sig, stod jeg der med et lidet Blad i Haanden. Uvilkaarlig

jaa jeg paa det og læste: „Gaa ind i dit Kammer og luk din Dør og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbart."

Svorledes skal jeg stildre, hvilket Indtryk de Ord gjorde paa mig! „Gaa ind i dit Kammer!" Jeg var der jo, „og luk din Dør!" Det havde jeg gjort. „Bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbart." Men det var jo netop det, jeg vilde undgaa. Men gjælder det Bønnen, hvor meget mere „Sonden," tænkte jeg. „Der kommer en Gjængjældelse."

I mit Hjerte begyndte det at storme, og tilslut brast en Taarestrøm fra mine Øjne, jeg foldede mine Hænder og sank i Sine, og for første Gang paa lang Tid bevægede mine Læber sig i Bøn. Hvordan jeg bad, ved jeg ikke, men Gud hørte mig. Jeg stod op som et nyt Menneske. Han havde fejret, som siger: „Ingen skal rive dem ud af min Haand."

Det, som havde været mig umuligt, at give en aaben Tilstaelse og tage Søndens Følger paa mig, syntes mig nu saa naturligt. Jeg vaskede mig og begav mig til Forretningen. Paa Slaget 2 lod jeg mig melde.

Uden at se op fra Avisen, han læste i, modtog min Chef mig med de Ord: „Kjære Gustav, jeg har et vigtigt Opdrag for dig. Du maa reise til M. og redde vort Tilgodehavende i Firmaet Ludvig S. Alar er du den Sag godt, skal du saa blive min Procurist. Kom, skal jeg sætte dig ind i Affærene. Men, hvad fejler dig? Er du syg, du er saa bleg?"

Jeg sadt grædende ned for ham og greb hans Haand. „Staa op!" sagde han strengt, „staa op! Hvad fejler dig?"

Da skiftede jeg for Onkel og fortalte alt. Da jeg havde sluttet, blev der en Stund Tausshed. Endelig sagde han med alvorlig, næsten sorgmodig Stemme: „Saa, saa! Saa har jeg dog taget fejl af Dig!" Jeg havde først tænkt, at han vilde sende Bud efter Politi. Men denne Sorg høiede mig dybt. „Nei, nei!" raabte jeg næsten lidenskabeligt. „Du skal ikke blive narret i din Tro om mig. Straf mig, om du vil, men lod mig saa vise, at det er mit fulde Forfækt at blive en anden."

Onkel saa en Stund paa mig; endelig sagde han: „Nei hvad hjælper det? Men mit Grende kan du ikke udrette. Se her, tag isen din Kasse og denne Sum og ordne saa Kassen hermed. Du skulder saaledes disse Penge kun mig personlig."

Dybt beklæmmet og med brudt Hjerte gik jeg til mit Arbejde.

Om Aftenen havde jeg otter et Opdrag med Gud, og jeg kunde intet andet gjøre end takke Gud under Taa-

rer. Og fra den Stund var mit Værelse min Helligdom; her havde jeg lært at bede, og her gik lidt efter lidt et Lys op for mig over Menneskehjertets Egenretfærdighed og Duskab, men ogsaa over Guds Naade og Kjærlighed; her har jeg kæmpet mine sværeste Kampe, men ogsaa vundet Klarhed og Fred i Kristus Jesus. Men dette lille Papir har jeg ophaengt i mit Arbeidsværelse, og naar jeg bliver forlagt og mismodig, ser jeg op til dette lille, kjære Papir, og da faar jeg Naade til at sige: „Lov Herren, og glem ikke alle hans Velgjerninger!"

Da Fiedler sluttede, var jeg dybt greben. Jeg trykkede hans Haand og sagde sagte: „Lovet være Gud, der har givet os Seier ved vor Herre Jesus Kristus."

„Amen," svarede den anden.

Papirmøllen.

Dronningen af England skulde en Dag tage en Kjøretur. Hun kom ihu, at der en liden Tid forud kun nogle faa Mile fra Wien var bygget en Papirmølle. Hun havde endnu aldrig seet en saadan. Derfor besluttede hun at kjøre i den Retning. Men hun vilde ikke vække Opsigt med sit hele Følge i Papirmøllen, saa hun lod holde et Stykke borte derfra, for hun som almindelig Person at gjøre et Besøg der. Opvognmanden vidste nu ikke, at det var Dronningen og havde det meget travelt. Han tænkte dog: „Jeg vil tilfredsstille Damens Nysgjerrighed og hjælpe til at øge hendes Kundskab lidt."

Nu vilte han hende Maskinerne og den hele Kunst at tilvirke Papir. Først vilte han hende, hvordan Aluderne bliver bleget og gjort hvide, hvordan man maler dem til en Slags Brød og gennem Maskinerne fabrikkerer dem til Papir, tærrer det o. s. v. Medens Dronningen gjorde sig rede til at gaa videre, kom hun endnu gennem et Værelse, hvor et Antal Mænd, Kvinder og Børn sortererede Aluderne. Mange af disse Klude var samlet fra Gadens Snavs. Støvet af dem faldte Nummet.

„Hvad gjør De af denne skidne Masse Klude?" spurgte Dronningen.

„Grede Fru," sagde Opvognmanden, „af de mgjøres Papir. Det er sandt, at de ser ud som meget værdifulde Sager, men vi kan anvende dem, og disse fattige Folk fortjener sit Brød dermed."

„Men de har jo alle Slags Farver, og hvordan bliver de hvide?"

„Bed en kemisk Procces fjerner vi alle disse Farver, og Klude saa røde som Skarlagen bliver næsten snehvide."

Dronningen snerede sig, idet hun høflig takkede Opvognmanden for hans Opmerksomhed. Den forekom-

mende Mand fulgte af Søflighed den besøgende lidt ud paa Veien og saa da derude det kongelige Følge, og nu først gjenkjendte han i Damen Dronning Viktoria. Hun tog venlig Afsked og kjørte videre.

Nogle Dage senere sandt Dronningen paa sin Skrivepult en Pækk med det fineste Papir i. Paa hver Bog var presjet Begyndelsesbogstaverne af hendes eget Navn samt hendes Villedede. Nogle ledsjagende Linjer led, som følger:

Vil Deres Majestæt godhedsfuldt modtage en Prøve af mit Papir, som jeg her underdanigst oversender som et ringe Minde af mine smudsige, mørkfarvede Klude, som De saa i Møllen. Resultatet vil forhøventlig gjøre selv en Dronning Fornøjet. Vil Deres Majestæt ligeledes tillade mig at sige at denne paafaldende Forvandling allerede har holdt mangen en Prædiken for mig i Møllen? Jeg lærte derved, hvordan vor Herre Kristus kan befri de beklæmte og ved Synden urene Mennesker fra deres Urenhed, samt, at om Deres Synder er blodrøde, skal de blive hvide som Sneen. Ja end mere: at Gud kan paatrykke os sit Villedede, ligesom Deres Majestæt ser Deres Villedede presjet paa Papiret. Og ligesom det saaledes tilberedte Papir er skiftet til at bruges selv af en Dronning, saaledes kan Mennesket blive beredt af Gud til endelig at indgaa som værdig Gæst i det himmelske Rige."

En Haandskræfning.

Tusmørket sankede sine dunfle Ringer ned og hullede snart alt i Nat og Stillehed. Og saa i Præstehuset i M. var det stille og tusmørkt. For Præstefolket, der sad afsmunden tause og afene, gik idag en særegen Dag tilende, en Dag, hvis Mage de aldrig før havde oplevet. Hvor var det glædestraalende blaa Diepar, som ellers pleiede at henrykke Forældrene, hvor den muntre Værnestemme, deres elskedes glade Latter, som nylig gjorde deres Hjerter saa lykkelige? Al, Gravhøien, der for nogle faa Timer siden hvalvede sig over et stille Sovekammer, dækkede de stakkets Forældres hele Lykke, gjemte deres eneste, elskede lille Søns jordiske Sytte.

Hede Taarer trillede ned fra Moderens Øjne og vædede hendes Gættellesses Haand, som han kjærlig rakte hende. Hvorfor blev han, hvis Eubede og Rald det var at troste de sørgende, idag saa stum? Han, en Husholder over Guds Gemmeligheder, saa som Betler foran sin Herres Naadedør og søgte at faa Forklaring over denne dunfleste Førelse i hans Liv. Hvorfor undte ikke Gud, som talder sig Kjærlighed, ham denne søde Faderlykke? Hvorfor var Bøn-

nerne om, at hans Varn maatte leve, ikke blevet hørt? Spurgte Gud overhovedet efter ham? Maatte denne smertelige Erfaring ikke virke lamrende og hindrende paa Udøvelsen af hans Skald? O, hvem fatter alle de bitre Tanter, de bange Tvivl, som i flige Stunder kan opstige ogsaa fra det redeligste Hjerte og slaa det's Tro til Jorden!

Der laa endnu den opslugne Bibeisbog fuld af kraftige Forsikringer og trostelige Tilspagn for Trængsels-tider. Men Smerten synes at have bedøvet den haardtprøvedes indre Ore, han fornemte ikke mere sin Guds Røst.

Da ankom nogle Breve; Lyset blev bragt ind. Præsten flyver gennem Linjerne fra deltagende Venner. Keppe kan han læse til Ende; thi hvad andre siger om Tabet, som han har lidt, er for ham som berører det foidende Hjerteaar, hvilket kun forhøjer hans Skvaler! Der er endnu en liden Pæffe! En fjern Ven, som ikke har nogen Anelse om, hvordan det idag ser ud hos ham, sender ham en ny udkommen liden Bog som Giften.

Eftjædesløs — hvad har overhovedet nu Værd for ham? — blader han deri. Det er en velsignet Samling: Billeder af Nutidens berømteste Geistlige; og under ethvert af disse har vedkommende med egen Haand sat sit Væsen. Den bedrøvedes Lide bliver hengende ved et af Bladene — hans Opmærksomhed er dog nu fængslet. Og da han lægger den lille Bog tilside, maa han straks igjen gribe efter den, maa endnu engang læse, hvad han har læst. Han ligner en hungria, som har fundet Spise, en forsmægtende, for hvem Kilden uformodelt risler.

„Gjennem Idmyghed, Bemod og skrifti Blod fører den smale Veil til den evige Gud.“ Disse Ord havde Dr. Fr. Ahlfeldt, den egte evangeliske Mand og Sandhedens Vidne, skrevet under sit Billede. Sandelig, de sagde mere end det mest udførlige Levnetsløb! Naar denne Mand, til hvis gudbeaandede Tale Præsten engang i tidligere Aar havde faaet Anledning til at lytte, ikke drog nogen anden Slutning af sit Liv, da vilde han ogsaa give sig tilfreds! Var det dog ikke i usmindede Ord Hensigten paa Jesu skrifti Efterfølgelse, paa hans Lidelses Samfund, paa Fortoeningen ved hans Blod? Vilde det stolte, til Lidelser villige Hjerte have det anderledes? Nei, o nei!

O, hvor takkede ikke den bedrøvede Præst Venner, som netop paa den Tid havde sendt ham den lille Bog! Hvor takkede han ikke den dyrebare Gudsmand for hans Ord, som havde ledet ham paa det rette Spor!

Han gif ikke Storsveien afene, man-

ge gif med ham, gif med og foran! „Gjennem Idmyghed“; dermed vilde han nu begynde og høre sig under den vældige Guds Haand, lægge for hans Fødder det Offer, som han frævede uden at forstaa hvorfor.

Dog jo, mange lyse, klare Gudstanker drog nu allerede gennem hans Sjæl, medens han endnu altid betragtede hin Mand's Træk, hvorpaa Mand'sadel, Gudsbarne's Segl, var præget. Og allerede anede han, hvortil Trængslen var ham sendt.

Han traadte hen til sin bedrøvede Hustru — nu havde han Trøstens Ord for hende. Ja, ogsaa hans Menighed skulde iagttage det med Forbaujelse, at dens Sjælesyrger gif dybere grundfæstet i Troen ud af Lidelsen og formaade at trøste andre med den Trøst, hvormed han selv blev trøstet af Gud.

Det næste Tog.

Ve r liner Sedelighedsforeningen udbreder et Flyveblad med følgende gribende Fortælling: I Amerika forulykkede for en Tid siden et Jernbanetog. Mellem Stumperne af Lokomotivet laa den forferdelig lemstjete Lokomotivfører i sit Blod. Flere asiagerer, som var ufræstede, traadte hen til ham og spurgte:

„Kan vi hjælpe Dem? Skal vi hente noget Vand?“

„Nei, lad mig være, jeg er snart færdig. Men heng straks Signalerne ud for næste Tog!“

Det næste Tog er vor Ungdom. Statens Fremtid, vor Alderdoms Trøst. Lad os hjælpe til, at vor Ungdom kan bevares for Sandheden og Reubeden ved Guds Magt!

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER OG MENIGHEDER.

Oakland, Cal.
Trefoldigheds lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibel-læsning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.
M. A. CHRISTENSEN, Pastor.
Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637.
St. Paul's English Ev. Luth. Church, 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m.

Fruitvale.
Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

Russell.
Services, 4th Sunday, 7:30 p. m.; Sunday School, 6:30 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.

Bellingham.
Zions lutherske Kirke, Grant St nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aftengudstjenester i det engelske Sprog. Søndagsskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humbolt St. Tel. Main 2703.

Tacoma.
Vor Frelser's Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St Cars. Gudstjeneste hver Søndags For-

middag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndags-skole Kl. 9:30.
OVE J. H. PREUS, Prest.
1707 So. I St. Phone: Main 4270.

Portland, Oregon.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelser's Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. "ag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Kelso.
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.
Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maaneden.

Barlow.
Gudstj. sidste Søndag i Maaneden, Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maaneden, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.
Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave: Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maaneden; Formiddag Kl. 10.45 og Aften Kl. 8.

Quincy.
Gudstjeneste den første Søndag i Maaneden Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.
Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.
Vor Frelser's—Gudstjeneste tredie-her Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredieher Søndag Kl. 3 Eftm.

Potlatch, Idaho.
Gudstjeneste tredieher Søndag Kl. 2:30 Eftm. og 7:30 Aft.

Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.
Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to "Blocks" vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.

Stanwood, Wash.
Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.
Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.
Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TIERNAGEL, Pastor

Los Angeles, Cal.
Gudstjenester—Hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 8, med Undtagelse af 3die Søndag Aften.

Engelsk Gudstjeneste om Aftenen den første Søndag og Formiddagen den sidste Søndag i hver Maaned. Søndagsskole—Norsk og engelsk. Kl. 9:30.

CARL I. SAUER, Pastor.
2619 Paloma Ave.

Santa Barbara, Cal.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maaneden, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.
N. PEDERSEN, Pastor.

Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.
Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.
Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften.
Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.
Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.
Phone Main 3910 OLAF EGER.
4304 N. Cheyenne St., Tacoma.

San Francisco.
The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.
E. M. STENSURD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

- Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.
- Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.
- Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
- Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.
- Blækkan, J., Box 175, Rockford, Wash.
- Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
- Bjerke, A. O., 1818 Donovan, So. Bellingham, Wash.
- Baakson, H. E., Silvana, Wash.
- Brevig, T. L., Teller, Alaska.
- Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.
- Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.
- Dale, J. O., Bothell, Wash.
- Eger, Olaf, 4304 N. Cheyenne St. Phone: Main 3910, Tacoma.
- Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Grönsberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.
- Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.
- Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.
- Harstad, B., Parkland, Wash.
- Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.
- Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.
- Heimdahl, O. E., Parkland, Wash.
- Ingebritson, H., Fir, Wash.
- Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
- Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel. Main 2703, Bellingham, Wash.
- Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.
- Preus, Ove J. H., 1707 So. I St., Phone: M 4270.
- Rasmussen, L., North Bend, Ore.
- Sauer, Carl I., 2619 Paloma Ave.
- Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
- Sörenson, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.
- Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.

Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.
White, A. O., Silverton, Ore.
Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt
T. K. SKOV
2138 South J Street
Tacoma, Wash.

Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Barneheim, Parkland, Wash.
Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Barneheim, Parkland, Wash.
Thompson, A. R., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Parkland.

A. T. Knutson fra Silvana er en af Skolens mest loyale Graduerter. Han lader sjelden en Anledning til at besøge Skolen gaa forbi. Han var ogsaa tilstede ved Festen den 20de og 21 i Selskab med sine Søstre Clara og Minnie og sin Broder John.

Julius og Christian Langsveen fra Silvana, hilste paa gamle Venner under Gjenforeningsfejsten.

Fra L. D. Stubbs Familie har Akademiet haft fem Elever, nemlig Samson, Otto, Anton, Hilma og Walter. Fire af disse var tilstede ved Festen den femte. Anton døde for et Par Aar siden.

Jas. Hedberg og Frank Nibley og **A. Jordan** frekventerer Adelpia College, en svensk Skole i Seattle.

Olive Christensen, der graduerede fra Akademiets Normal Kursus i 1908 bor nu i Wilbur, Wash. Sidste Vaar og Sommer var hun alvorlig syg men er nu meget bedre og haaber at blive fuldstændig frisk igjen.

P. A. Waage, en af dem som frekventerede Akademiet det første Aar sendte os en meget venlig Hilsen i Anledning af Festen. Mr. Waage har i mange Aar indehavt Stillingen som General Superintendent for Alaska Packers Associationes Kaffe-Canneries paa Kysten. Hans Adresse er Blaine, Wash.

August Buschman er for Tiden i Seattle. Hans nærværende Adresse er 634 11th Ave. North. Om Sommeren er han i Petersburg, Alaska, hvor han har Overopsynet med et stort Kaffe-Canneri.

Alice Merifield, der har ansættelse som Stenograf i Seattle, besøgte Akademiet den 20de. Hendes Broder Jonathan gaar nu paa Skole her.

Mange af vore Elever vil erindre Miss Marie Nelson. Hun er nu Mrs. R. B. Plumb og bor i Chinook, Wash.

Miss Julia Rederlie, Elev ved Akademiet 1907-8, er nu Bogholder for Stinson Mill Company i Bryant, Wash.

William Huseby, der var Elev ved Akademiet flere Aar siden driver nu en Hardware-Forretning i Williston, North Dakota.

Mr. D. P. Hansen fra Twin Valley, Minn., sammen med flere andre fra nævnte Sted, er ude paa Kysten for at se sig om. Han aflagde ogsaa Akademiet et venligt Besøg.

Mange af Akademiets ældre Elever vil erindre Markus Langsveis fra Coupeville, Wash. Han tjener nu sin anden Termin som Sheriff af Island County.

D. G. Bergan fra Spokane, der ser sig om efter et Hjem paa Kysten aflagde nylig Parkland et venligt Besøg.

Formand L. C. Joys, **L. C. Sotra** og **P. Gundersen** var her denne Uge i Anledning af Møde i Akademiets Board of Trustees.

Portland.

Mrs. L. Christensen og **Mrs. S. Mathisen**, som har været paa Engeltiten, er nu i god Bedring.

D. J. Særvolds Foredrag med Udsnit over Norge i „Taylor St. M. E. Church“ den 22de ds. maa ingen gaa glip af.

Ligeledes anbefales **Kapt. Angels Foredrag** samme Steds den 26de ds.

Fædervor.

En Kristen plagedes meget hvergang han skulde læse sit Fædervor. Fra første Ord, „Fædervor,“ og til sidste, „Amen!“, var hans Tanker opfulde af alle mulige fremmede Ting. Hans egen Bøn gik det nok saa bra med, men hvergang han begyndte „Fædervor,“ stormede i vild Gallop det ene forstyrrende Billede efter det andet frem for hans Tanker, saa at det var ham næsten umuligt at følge med Ordene i Herrens Bøn. Endelig fandt han paa Maad. Istedetfor at umage sig med egen forfattet Bøn begyndte han langsom tpaas sit „Fædervor,“ og dvælede ved Ordene, „Fædervor! Du som er i Himlene,“ indtil det fæstede sig i hans Sind og Tanke, saa at blot disse Ord var store og dybe og brede nok for et Menneske at tænke paa alle sine Dage. Saa gik han til „Helliget worde dit Navn,“ og dvælede længe ved den ogsaa — Nei! tænkte han, Herre, min Gud, skal jeg paa denne Maade læse din velsignede Bøn, da blir jeg nok ikke færdig, om jeg skulde leve i Tusind Aar, thi hvo kan blive færdig med at tænke paa og udgrunde dit Navns og dit Væsens og dine Ords og dine Gjærningers Hellighed, og hvo, som elsker dig, kan blive færdig med at bede og ønske, at alt dette maatte tilbedes og elskes af alle, alle Stonger og alle Sjæfter og alle Mennesker, tænkt om den gamle Jordens Slægt vilde i Sandhed tilbede dig.“ Saaledes fortalte han med „Herrens Bøn,“ og for hver Bøn aabnede sig Udsigten til større og herligere Ting, saa at han begyndte at foritaas, hvad de to Disciple mente og følte, da de sagde: „Var ikke vort (Forts.)“

Attend

The Pacific Lutheran Academy

and

Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er blevne færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Højskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
- 6—Et Kursus i Musik.
- 7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Eksamen naarsomhelst (helst ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Heri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Bask.

N. J. HONG, President,
Parkland, Wash.

To prevent in the future confusion with men of the same and similar name, which has caused considerable inconvenience and financial loss in the past, Dr. Hans Petersen will hereafter be known as

DR. PETERSEN-DANA

Also announces that he has moved his offices to
Pantages Theater Building
910 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood Washington

DRS. ROBERTS, DOERRER AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg
Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6177; Ind. 3202
Residence: Ind. 3620.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail, Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON,
Stanwood, Wash

KLAEBOE DRUG CO.

(Established 1888)

For Specialitet er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed

Embalmer

STANWOOD - WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16
Stanwood, Wash.